

Đức Phật nói: *"Trong 49 năm, ta chưa từng nói lời nào"*, nhưng tâm kinh lại tuôn tràn không dứt, bao la vô tận, bỏ cả một đời người vẫn không hết lối ra. Chư Bồ tát biết đời là huyền mộng, nhưng vẫn bước chân vào đời, thông tay vào chợ, để giúp, hướng dẫn chúng sanh qua một sinh lộ mới dứt khổ an vui.

Một lúc nào nhìn lại, Đạo Phật dù qua bao nhiêu pháp môn, dù qua nhiều kinh sách, dù đến bất cứ quốc độ nào, vẫn là bước trần đi vào cuộc đời, vẫn là những tấm lòng đơn giản vì sự đau khổ của muôn loài. Nơi nào còn đau khổ, còn bị điên đảo mộng tưởng, nơi đó còn có Đạo Phật, không phải chỉ là bàn tay cứu vớt, nhưng là người bạn đồng hành, như ánh trăng soi rọi trong đêm tối mịt mù, như ánh mặt trời sáng ngời tỏ rõ nguồn cội. Cho nên, nếu bỏ mảnh đất của tâm, bỏ con người đang giãy giụa khổ đau, nước mắt xót xa vì trói buộc của mê mờ ám chướng của tâm...sẽ không còn Đạo Phật.

Soi Kinh nhìn lại, chợt nghe vọng từ tâm tiếng nói, cõi Ta bà là chỗ Phật Đản sanh, nơi năm trước là chốn Phật Giác ngộ, thành Phật...Nơi vọng tâm là Niết bàn, nơi đất chết của ngục tù tâm thức là cảnh Thực Tại an lạc. Vì thế, nếu Đạo Phật không đi vào đời, *những người ôm lý tưởng: -"Dĩ thân tự chứng, dĩ thân tác chứng"* nguyện đem tấm lòng giác ngộ bao la, đem trí tuệ sáng ngời do chánh định, đem tám con đường Thánh đến muôn loài như những lời phát nguyện thường nhật - nhưng nếu lại bỏ quên bao cõi, bỏ quên các chúng sanh, không đem những chất liệu Giác Ngộ - Giải Thoát đến mọi nơi từ hang cùng ngõ hẻm, từ rừng sâu núi vắng, từ làng quê hẻo lánh, đến những tâm người đang cần và thực sự cần v.v...có phải chúng ta đã làm sai lý tưởng?

ĐÊM KHUYA NGÔI THIÊN, ĐÔI CHÂN TRẦN VẤN BƯỚC VÀO ĐỜI

Có nhiều đêm trong đời tĩnh lặng
Thoáng bóng ai, ngón tay thon gở lõi vô minh
Trong hân hoan, ta chấp tay cúi lạy
một chữ tâm hờ chợt bỏ rơi

Ai lang thang từ cõi vô sanh
Ai bỗng bệnh về nơi bất tử
Bao đêm ngồi từng soi bóng dáng
sắc năm màu, mây vầy nguồn cơn

này địa ngục, sao tình vội bỏ
này vọng tâm, sao lặng chối từ
này trần thế, sao đành quên lãng
này cuộc đời, sao nặng sắc không

đứng một lần xô vô minh, mất dấu vô ngôn
đứng một lần đẩy vọng niệm, ngọc chân tâm không lộ
đứng xoá bỏ bước chân đi, lại quay đầu trở lại
có luân hồi, mới thấy bước đời vô ngại
có vọng tâm mới chiêm nghiệm Phật đài

hãy cứ đi, để tâm dừng lại
hãy dẫn bước để thấy ba đời nơi đây
dấu chân xưa một lần theo bước
rừng vọng mê, người bạn lũ bao đời
như cánh sen thơm mẫu nhiệm
vươn mình lên khoe sắc lung linh
ngôi toả sáng nơi đầm lầy ô nhiễm
suối nguồn tâm khởi sắc tự nơi này

Cư sĩ Liên Hoa

21.04.2007

